

Arrest

**nr. 66 775 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, huwt op 24 november 2009 in Turkije met een Belgisch onderdaan.

In het kader van haar ingediende visumaanvraag type D, wordt aan het parket van de procureur des Konings advies gevraagd over het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk.

Op 8 september 2010 geeft het parket een negatief advies met betrekking tot de afgifte van het visum omdat er omstandigheden zijn die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk. De afgifte van het visum type D wordt op 22 september 2010 geweigerd.

De verzoekende partij komt naar België en vraagt op 29 december 2010 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 19 april 2011 voert de politie van Hamme een relatieonderzoek uit. De politie uit twijfels betreffende de relatie en besluit een nieuwe controle uit te voeren. Deze vindt plaats op 2 april 2011. Volgens de echtgenoot van de verzoekende partij was deze niet thuis omdat ze gaan winkelen was met haar zus.

Op 25 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 28 mei 2011, die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.12.2010 door Z. Ü., geboren te Yunak, op 03.03.1983 en van Turkse nationaliteit, geweigerd, Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Op 28.01.2010 heeft betrokkene een visum gezinshereniging aangevraagd. Deze aanvraag werd op 28.09.2010 door onze diensten geweigerd op basis van het negatief advies van het parket van de Procureur des Konings te Dendermonde. Dit advies was gebaseerd op het volgende:

'De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Ambassade van België te Ankara aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visum-aanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van mevrouw Ö. U., geboren op 03.03.1983, van Turkse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 24.11.2009, in Turkije, met de heer Z. T. M., geboren op 26.05.1989, van Turkse afkomst en de Belgische nationaliteit verworven op 29.09.2008; Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen of gelijkgestelden, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, het onderzoek door het parket van de procureur des konings te Dendermonde en de politie Hamme/Waasmunster, en informatie vanwege de Ambassade van België te Ankara zijn volgende elementen naar voren gekomen:

Betrokkenen leerden elkaar kennen via internet in december 2008. Zonder elkaar ooit persoonlijk te hebben ontmoet, vraagt meneer mevrouw ten huwelijk per telefoon.

Hij reisde op 21.11.2009 naar Turkije, huwde drie dagen later met mevrouw, en vertrok vijf dagen na het huwelijk terug naar België. Betrokkenen zagen elkaar voor het eerst drie dagen voor het huwelijk. Mevrouw is zes jaar ouder dan meneer. Het druist in tegen de Turkse tradities en normen dat een jonge man (21 jaar) huwt met een vrouw die opmerkelijk ouder is, en bovendien reeds gescheiden.

Uit het interview dat van mevrouw werd afgenomen blijkt dat zij geen of geen exact antwoord kan geven op vragen met betrekking tot zaken die huwelijkspartners in een normale situatie van elkaar kennen. Het

betreft vragen over de gezondheidstoestand van meneer, over vrienden, schoonfamilie, huwelijks-getuigen, foto's, cadeaus, bruidsjurk...

Er was geen verloofsfeest of huwelijksfeest.

Er was niemand van de familie van Z. T. M. aanwezig op de voltrekking van het huwelijk. Volgens meneer waren er geen getuigen. Er werden geen foto's genomen. Mevrouw droeg geen specifiek huwelijkskleed.

Meneer heeft geen eigen woonst: hij woont in bij zijn schoonbroer I., de broer van mevrouw...

In het verleden poogde mevrouw reeds verscheidene malen naar België te komen met een toeristisch visum.

Deze visumaanvragen werden echter telkens geweigerd.

Mevrouw heeft reeds veel familie in België wonen. Drie broers en twee zussen van mevrouw zijn allen woonachtig in de streek waar meneer woont.

Wanneer betrokkenen aannemelijk willen maken ten aanzien van de Belgische overheid dat zij oprechte bedoelingen hebben en een duurzame relatie voor ogen hadden bij het afsluiten van hun huwelijk, moet blijken dat zij elkaar op een adequate en oprechte wijze hebben leren kennen en nadien, op grond van een weloverwogen keuze voor een duurzame relatie, hebben beslist om in het huwelijk te treden. De thans voorliggende stukken laten niet toe zulks vast te stellen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor een van de echtgenoten.

Gelet op de bovenstaande elementen en op grond van het volledige onderzoek (referentie (...)) is het parket van de procureur des konings te Dendermonde van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager, en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Dendermonde onze diensten op 08.09.2010 een negatief advies heeft overgemaakt voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan O. U.;

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde;

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. Z. T. M. en mevr. O. U. niet het recht op gezinshereniging. Het visum wordt derhalve geweigerd'.

Betrokkene legde deze weigering visum naast zich neer, kwam op een andere manier België binnen en deed via de gemeentelijke administratie van Hamme een aanvraag gezinshereniging.

Naar aanleiding van deze aanvraag werd een relatieverslag opgevraagd aan de politie van Hamme. Uit dit verslag dd 19.04.2011 blijkt het volgende:

'Z. T. en zijn schoonzus O. G. komen vaak naar ons bureel om te vragen om de woonstcontrole zo vlug mogelijk te komen uitvoeren. We delen hen mee dat we geen afspraak maken maar dat we onverwachts eens langskomen.

Op 31.01.2011 om 21:40 begeven we ons te Hamme, (...). Aldaar treffen we Z. T. M. en Z. U. aan.

(...)

Ondertussen hebben we via enkele zaken vernomen over Z. T..

Z. T. zou vorig jaar in de moskee verteld hebben dat hij naar Turkije ging gaan trouwen voor enkele duizenden euro's. Z. T. is gehuwd in november 2009 maar zou begin dit jaar nog gezien zijn met een ander meisje.

Aangezien opsteller twijfels heeft over deze relatie, zal opsteller op een later tijdstip overgaan tot een hercontrole. Op 22.03.2011 komt O. G. naar ons bureel en vraagt wanneer opsteller het verslag gaat afwerken zodat dit kan doorgestuurd worden naar de dienst vreemdeling van de gemeente Hamme. Opsteller deelt mee dat er twijfels zijn over de relatie. O.G. zegt dat Z. T. zich niet gedraagt zoals iemand die gehuwd is. Op 24.03.2011 komen Z. T. en Z. U. naar ons bureel. Zij hadden vernomen van O. G. dat er twijfels zijn over hun relatie. Z. T. beschuldigt opsteller ervan dat ze het verlag achterhoudt en dat ze naar een advocaat zullen gaan om alles te regelen. We delen hem mee dat opsteller twijfels heeft over hun relatie omdat we hierover ook informatie hadden gekregen. Z. T. weet wie die informatie gegeven heeft en zal hem eens aanpakken. Hierop hebben betrokkenen kwaad ons bureel verlaten.

Op zaterdag 02.04.2011 om 9:35 uur gaan we over tot hercontrole. Z. T. is thuis maar Z. U. is niet aanwezig. Volgens Z. T. is Z. U. gaan winkelen met haar zus.'

Gezien het negatief advies van het parket over de afgifte van een visum en de effectieve weigering van het visum, gezien het feit dat de vaststellingen in het politieverlag dd 19.04.2011 de weigeringsgronden van de visumaanvraag niet blijken tegen te spreken, integendeel zelfs, ze lijken te bevestigen, kan gesteld worden dat betrokkene niet de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen in België, maar gericht is op het verkrijgen van het verblijfsrechtelijke voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Het recht op verblijf wordt daarom aan betrokkene geweigerd. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen."

De beslissing d.d. 25.05.2011 stelt:

'Op 28.10.2010 heeft betrokkene een visum gezinshereniging aangevraagd. Deze aanvraag werd op 28.09.2010 door onze diensten geweigerd op basis van het negatief advies van het parket van de Procureur des Konings te Dendermonde.

[...]

Gezien het negatief advies van het parket over de afgifte van een visum en de effectieve weigering van het visum

gezien het feit dat de vaststelling in het politieverlag d.d. 19.04.2011 de weigeringsgronden van de visumaanvraag niet blijken tegen te spreken, integendeel zelfs, ze lijken te bevestigen, kan gesteld worden dat betrokkene niet de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen in België, maar gericht is op het verkrijgen van het verblijfsrechtelijke voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. '

I. In feite

1. Verzoekster leerde haar echtgenoot, de heer (...) (geboren te Terneuzen (Nederland) op 26.05.1989, van Belgische nationaliteit) in 2008 kennen via internet.

Na hun eerste kennismaking hebben partijen regelmatig contact gehouden.

Nadat zij elkaar beter leren kennen hebben, heeft de heer T. Z. verzoekster ten huwelijk gevraagd.

Verzoekster heeft toen aan haar verloofde gemeld dat zij familie in België wonen heeft, waarna de heer T. Z. deze familieleden heeft opgezocht en hen om hun fiat heeft verzocht.

Op 24 november 2009 zijn verzoekster en de heer T. Z. gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Ankara (Turkije).

2. Gelet op zijn tewerkstelling kon de heer T. Z. slechts één week in Turkije waarna hij diende terug te keren naar België.

3. Verzoekster heeft op 28 januari 2010 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde haar echtgenoot de heer T. Z..

In het kader van deze aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken aan de Procureur des Konings te Dendermonde gevraagd advies te verstrekken.

Gelet op het negatieve advies van de Procureur des Konings werd de aanvraag van verzoekster op 28 september 2010 geweigerd.

4. Op 18 december 2010 is verzoekster met een toeristen visum naar België gekomen.

5. Verzoekster heeft op 29 december 2010 opnieuw een visum gezinshereniging aangevraagd.

In het kader van deze nieuwe aanvraag werd een relatieverslag opgevraagd aan de politie van Hamme.

Bij beslissing d.d. 25.05.2011 (ter kennis gebracht op 28.05.2011) werd verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

6. Verzoekster woont samen met haar echtgenoot bij haar broer, de heer (...).

De heer I. Ö. is gehuwd met mevrouw G. O. Zij bezitten beide de Belgische nationaliteit.

Ook andere familieleden van verzoekster bezitten de Belgische nationaliteit:

broer van verzoekster, de heer R. Ö. en diens echtgenote mevrouw S. O. (stuk 3)

broer van verzoekster, de heer A. O. Ö. en diens echtgenote mevrouw Z. Ö. (stuk 4)

zus van verzoekster, mevrouw M. O. (stuk 5)

zus van verzoekster, mevrouw Ü. Ö. en diens echtgenoot de heer E. A. (stuk 6).

II. In rechte

7. Om haar beslissing te nemen heeft de Minister van Binnenlandse Zaken zich gebaseerd op: het negatief advies van de Procureur des Konings en het relatieverslag opgevraagd aan de politie van Hamme.

De redenen van de weigeringsbeslissing kunnen als volgt worden samengevat:

niet de bedoeling hebben om een duurzame huwgemeenschap te vormen

wijze van ontmoeting

leeftijdsverschil

gebrekkige kennis van persoonlijke elementen

er werd geen huwelijksfeest gegeven, noch was er een bruidskleed.

Verzoekster krijgt geen kans om de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen. Zij is immers pas op 18 december 2010 in België aangekomen. Het huwelijksleven van haar en haar echtgenoot neemt dus vanaf dan pas een aanvang.

Reeds vijf maanden naar haar aankomst in België ontvangt verzoekster deze negatieve beslissing. Zij heeft nog niet voldoende de mogelijkheid gehad om haar intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen kenbaar te maken.

9. Verzoekster heeft op 28 januari 2010 een eerste aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

In het kader van deze aanvraag werd door Dienst Vreemdelingenzaken aan de Procureur des Konings te Dendermonde gevraagd advies te verstrekken.

Op dat ogenblik woonden verzoekster en haar echtgenoot nog niet samen.

Gelet op het negatieve advies van de Procureur des Konings werd de aanvraag van verzoekster op 28 september 2010 geweigerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ene dienst de bemerkingen van de andere dienst gewoonweg voor waar aanneemt uitgaande van de stelling dat het huwelijk van concluanten enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (quod certe non).

De Minister neemt immers een achterhaald negatief advies van de Procureur des Konings letterlijk over in haar beslissing.

Daarnaast baseert de Minister zich op het relatieverslag hetwelk opgevraagd was aan de politie van Hamme. Ook dit verslag wordt letterlijk geciteerd in de bestreden beslissing.

De Minister laat na verder te motiveren. Zij neemt de bemerkingen van andere diensten voor waar aan zonder zelf enig onderzoek te voeren!

10. Er zijn meer aanwijzingen welke wijzen op een huwelijk uit liefde dan wel op een schijnhuwelijk.

Ook familie en vrienden menen dat het om een oprecht huwelijk gaat. Verzoekster voegt in haar stukkenbundel enkele verklaringen van hen toe onder stuk 7.

Ondanks het voldoen aan ALLE voorwaarden, werd verzoeker een verblijfskaart geweigerd.

Besluit: Dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie strookt dus niet met de werkelijkheid zoals blijkt uit voorgaande.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.³ Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.

De Minister neemt bovendien de bemerkingen van andere diensten gewoonweg voor waaraanneemt uitgaande van de stelling dat het huwelijk van concludanten enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Zo neemt zij letterlijk een achterhaald negatief advies van de Procureur des Konings over en citeert zij het relatieveverslag hetwelk opgevraagd was aan de politie van Hamme.

Zij neemt de bemerkingen van andere diensten voor waar aan zonder zelf enig onderzoek te voeren! Zij heeft dus niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing genomen."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoordendat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 25 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In de beslissing wordt eerst en vooral geciteerd uit de beslissing d.d. 28 september 2010 waarmee het visum gezinshereniging werd geweigerd aan verzoekster.

Het visum gezinshereniging werd geweigerd aan verzoekster op 28 september 2010 omdat na grondig onderzoek gebleken was dat het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde. Het huwelijk wordt als schijnhuwelijk bestempeld en opent daarom niet het recht op gezinshereniging voor verzoekster.

Verwerende partij merkt op dat de beslissing waarmee het visum gezinshereniging werd geweigerd, door verzoekster niet tijdig werd aangevochten, waardoor over de geldigheid van deze beslissing thans geen discussie meer kan bestaan. Indien verzoekster het niet eens was met de kwalificatie van haar huwelijk als een schijnhuwelijk, dan had zij de visumweigering moeten aanvechten, en dan had zij de mogelijkheid om andere elementen aan te brengen die in haar voordeel zouden kunnen pleiten. Verzoekster heeft deze gelegenheid aan zich laten voorbij gaan, en kan nu niet verontwaardigd zijn dat zij zich nooit heeft kunnen verdedigen ten aanzien van de kwalificatie van haar huwelijk als een schijnhuwelijk.

De kwalificatie van een schijnhuwelijk is er gekomen na een grondig onderzoek door het Parket van de Procureur des Konings. Deze baseerde zich ook op een onderzoek gedaan door de Belgische ambassade van Ankara, in welke procedure verzoekster gehoord is geweest. Verzoekster heeft in het verleden wel degelijk de kans gehad om haar argumenten aan te brengen waaruit zou moeten blijken dat haar huwelijk oprecht was.

Nu vast staat dat verzoekster de beslissing omtrent de visumweigering nooit heeft aangevochten, in welke geoordeeld werd dat haar huwelijk niet kan erkend worden omdat het om een schijnhuwelijk gaat, strijdig met de Belgische internationale openbare orde, is het verwerende partij ook niet duidelijk waarom in de thans bestreden beslissing niet uitgebreid mag gerefereerd worden naar de gronden van deze visumweigering.

Verzoekster toont niet aan op welke wijze de motiveringsplicht hierdoor geschonden zou zijn. Het gaat om een rechtsgeldige beslissing, waarvan de motieven door verzoekster nooit zijn aangevochten. Het gaat in casu dus ook niet zomaar over het klakkeloos overnemen van adviezen van andere instanties, zonder eigen onderzoek. Wat de beslissing tot visumweigering betreft, gaat het om een daadwerkelijke beslissing, één die verzoekster weliswaar volledig genegeerd heeft.

Wat het relatieveverslag van de politie van Hamme betreft, d.d. 19 april 2011, waarnaar ook gerefereerd wordt in de beslissing, maakt verzoekster niet duidelijk wat er foutief of onjuist zou zijn aan de inhoud

van dit verslag. Zij bekritiseert enkel het feit dat in de beslissing naar dit advies verwezen wordt, maar maakt niet duidelijk wat er inhoudelijk precies scheelt aan dit advies waardoor het niet had mogen opgenomen worden in de beslissing.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat het onderzoek, en de beslissing onzorgvuldig zouden zijn, of waarin precies het motiveringsgebrek zou bestaan. Het is niet duidelijk met welke elementen in het dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RW nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Verzoekster zegt dat zij nu pas aan haar gezinsleven kan beginnen, nu zij met haar man in België woont. Verwerende partij kan niet anders dan herhalen dat het buitenlandse huwelijk van verzoekster niet erkend wordt in België, en dat verzoekster zich ook niet kan voordoen als echtgenote van een Belg. De beoordeling van de oprechtheid van het huwelijk is gebeurd in het kader van de procedure die verzoekster was aangegaan om een visum gezinshereniging te bekomen.

In dat onderzoek werd het huwelijk als een schijnhuwelijk bestempeld, enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan verzoekster. Verzoekster heeft die beslissing nooit aangevochten-

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat het huwelijk dat zij heeft aangegaan een schijnhuwelijk betreft. De bestreden beslissing verwijst naar het relatieonderzoek van de politie van Hamme, naar het onderzoek van de ambassade in Turkije in het kader van de door de verzoekende partij gedane aanvraag van een visum type D, dat haar werd geweigerd en naar het negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Dendermonde. De bestreden beslissing gaat uitvoerig in op verschillende feitelijke elementen die aanleiding geven tot het besluit dat het huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij diverse feitelijke elementen van de bestreden beslissing betwist voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is, uitlegt hoe ze haar echtgenoot heeft leren kennen, reden geeft voor het kort verblijf van haar echtgenoot in Turkije, verwijst naar haar familiale toestand en verwijst naar de Belgische nationaliteit van haar familieleden en stelt dat zij geen kans krijgt om de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C.BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegevoegde bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in

wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden gesteld dat uit artikel 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die een verblijf van meer dan drie maanden aanvraagt als familielid van de burger van de Unie en om gezinshereniging verzoekt als echtgenote van een Belgisch onderdaan, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. De verzoekende partij legde hiertoe een Turkse huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’ en het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, belet zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’ en van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag zij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenote de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij –, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginzelen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk “die betrekking hebben op beide echtgenoten” op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, Parl.St. Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het

Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Te dezen merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de verzoekende partij tegen de beslissing die haar weigerde een visum type D toe te kennen omdat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou betreffen, geen beroep aantekende. Voorts laat de verzoekende partij de Raad in het ongewisse of zij gerechtelijke stappen heeft ondernomen om haar huwelijk te laten erkennen en desgevallend zich betreffende haar huwelijksakte heeft gericht tot de rechtbank van eerste aanleg die over de bevoegdheid beschikt om te oordelen over het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld en blijkt tevens dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende, rekening houdend met de bevoegdheid waarover de Raad beschikt. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt zich te steunen op het advies van de procureur des Konings, het relatieonderzoek van de politie van Hamme en het onderzoek verricht in het kader van de visumaanvraag en geen onderzoek te verrichten ziet de Raad niet in welk ander onderzoek tot een ander resultaat had kunnen leiden. Door rekening te houden met het onderzoek van de verschillende diensten vertoont de verwerende partij een zorgzaam gedrag. Voorts voert verzoekster geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het middel niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM).*”

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het 'centrum van haar belangen' gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

De echtgenoot en familie van verzoekster woont immers in ons land.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook. Bovendien is het onmenselijk voor verzoekster om haar echtgenoot in België achter te laten.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft betreffende de vermeende schending van artikel 8 EVRM de eer te antwoorden dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),

- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

- bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.);

- opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y.HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754.);

- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,

- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

Verzoekster woont volgens haar eigen verklaringen al sinds december 2010 in België. Zij kwam naar België en negeerde de visumweigering voor gezinshereniging nadat haar huwelijk als een schijnhuwelijk werd gekwalificeerd.

Verzoekster beroept zich nu onder andere op haar huwelijk om een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen, echter dit huwelijk wordt in België niet erkend, omdat na onderzoek geoordeeld werd dat het om een schijnhuwelijk ging. Verzoekster heeft de beslissing d.d. 28 september 2010, waarmee haar visum gezinshereniging werd geweigerd omdat haar huwelijk als een schijnhuwelijk werd bestempeld, nooit aangevochten, waardoor over de geldigheid van deze beslissing geen discussie meer kan bestaan.

Verzoekster verbleef voor haar komst naar België 27 jaar in Turkije. Het grootste deel van haar leven heeft zij in Turkije gewoond. Het feit dat zij minder dan een jaar in België woont doet niet vermoeden dat zij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in haar thuisland, noch dat haar centrum van belangen ineens in België zou liggen. Verzoekster toont het tegendeel alleszins niet aan.

Verzoekster beweert dat de procedure om terug te keren naar België jaren in beslag zou nemen. Het is verwerende partij niet duidelijk op welke basis verzoekster meent te kunnen besluiten dat om terug te keren, zij jaren in procedure zal zitten. Het tweede middel is op dit punt niet in voldoende mate onderbouwd en gemotiveerd.

Het tweede middel is niet ernstig. “

2.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat haar echtgenoot en familie in België wonen en zij het centrum van haar belangen heeft in België.

Wat haar echtgenoot betreft, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel. Deze relatie toont geenszins het bestaan van een familie- en gezinsleven aan.

Uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat de verzoekende partij familieleden heeft in België, waaronder broers en zussen en bij sommigen van hen inwoont. Evenwel dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij nalaat op voldoende precieze wijze aan te tonen waarom een terugkeer naar haar land van herkomst een inbreuk zou uitmaken op artikel 8 EVRM, ook al stelt zij bij haar familieleden in te wonen. Immers heeft de verzoekende partij slechts een relatief korte termijn bij deze familieleden verbleven, nu zij naar haar eigen zeggen op 18 december 2010 naar België is gekomen met een toeristenvisum. Voordien verbleef de verzoekende partij in Turkije en zij haalt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat enerzijds de band met haar broers en zussen dermate hecht is dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en anderzijds dat er in haar land van herkomst geen familieleden zijn met wie zij een gezin vormde gedurende de lange jaren van haar verblijf aldaar voor haar binnenkomst in België. Het betoog van de verzoekende partij is zeer vaag en algemeen. Evenmin brengt zij elementen aan die erop wijzen dat een tijdelijke terugkeer, met de mogelijkheid naar België terug te komen nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk (in casu is de verzoekende partij het Rijk binnengekomen met een toeristenvisum) een schending van artikel 8 EVRM kan teweegbrengen. Evenmin toont zij aan dat het indienen van een aanvraag in haar land van herkomst "*enkele jaren*" in beslag neemt. De verzoekende partij beperkt haar betoog tot louter blote weringen.

Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Voorts laat de verzoekende partij na te preciseren hoe en op welke wijze de bestreden beslissing haar privéleven zou kunnen schenden.

De door de verzoekende partij neergelegde stukken doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN